

РОЗДІЛ 1

КВАРТИРА 342

Коли місяць здійнявся високо над дахами багатоповерхівок, Ріна опритомніла. Лець поворухнувшись, вона зрозуміла, що її руки й ноги зв'язані. Ріна відразу ж впізнала постіль, у якій лежала, — вона провела в ній багато ночей. У неї закралася підозра, що і ця ніч не стане останньою.

Запах вона теж впізнала — нудотний аромат жасмину. Букет, як і завжди, стояв на приліжковій тумбі. Біля вази лежала плитка шоколаду з нугою — серед усіх солодощів Рінин найменш улюблений смак. Фольга, насмішкувато розгорнута для тієї, чії руки були зв'язані, блищала у слабкому промені світла, що протиснулося у прочинені двері.

Нудило. Ріні залишалося сподіватися, що шприц, який їй вколів Натаїр у шию, містив барбітурат, а не щось серйозніше. Вона глибоко вдихнула, аби не вивернути вміст шлунка на простиррадла.

На кухні чулася метушня. Ріна гірко посміхнулася сама до себе: Натаїр, наче нічого не було, готував вечерю. Судячи із запаху, пасту — адже Ріна колись із люб'язності сказала, що їй подобається карбонара, хоча насправді їй подобалися не спагеті, їй подобався він. Потім, із люб'язності (а ще пізніше — від страху), вона продовжувала говорити, що їй подобаються і карбонара, і він.

Ріна пововтузилася, остаточно переконавшись, що мотузки міцно вп'ялися у шкіру, і втупилася у стелю. Сильніше за нудоту вона відчувала лише страх і гнів, які з кожною миттю посилювалися, витісняючи повітря з легень.

— Натаїре, негайно розв'яжи мене!

Його кроки ставали все голоснішими, поки він не відчинив двері навстіж. В очі Ріни вдарило світло, що огортало його, ніби мандорла — святого. Спираючись об одвірок, він мав доволі невинний вигляд. У його посмішці ледь прозирала самовдоволеність. Його волосся знову було старанно зачесане, хоча жмут усе ще залишався у пальцях Ріни. Перші прояви сивини були майже непомітні в напівтемряві. Чиста футболка облипала тіло, наче друга шкіра. Одяг, який Ріна порвала, намагаючись втекти, він, мабуть, викинув. Натаїр уособлював спокій. І лише його очі, зелені колір яких відразу не було видно через розширені чорні, як сама безодня, зіниці, блищали хворобливим блиском.

Натаїр пройшов ліним поступом хижака, чийй жертві все одно нема куди подітися, сів на край ліжка, нахилився й почав довго розглядати Ріну, ніби вперше побачив мотузки на її руках і ногах. Рукою, холодною, ніби у ній не було й краплини людської крові, він провів по її щоці. Ріна здригнулася від відрази.

— Усе добре. Ти вдома. Скоро вечерятимемо, — незворушно сказав він.

Мабуть, із дітьми було заведено говорити менш поблажливим тоном, ніж той, яким Натаїр мовив до Ріни.

— А потім?

— Потім я піду в душ. Після — прийду до тебе, — посміхнувся він. — А ти будеш лежати і насолоджуватися.

— Звичайно, я буду лежати — адже я зв'язана.

На обличчі Натаїра відбилосся співчуття. Майже ідеальне, гідне батька у скорботі за дитиною, співчуття, яким мимоволі переймається і сам спостерігач. Ріна, коли зустріла Натаїра, так само повелася на цей виверт. І лише пізніше зрозуміла, що такі, як

Натаїр, лише змінюють маски на обличчі, не відчуючи всередині нічого, крім бажання підкорити, придушити чийось волю і задовольнити свої потреби.

— Коштовносте моя, я був змушений. Ти не залишила мені вибору. Нічого. — Він водив пальцем по її щоці, а Ріна боялася поворухнутися — він міг схопити її за щелепу і жбурнути в узголів'я ліжка, як зробив уже одного разу. А зомліти у плани Ріни не входило. — Нічого, скоро все стане добре. Ти ж кохаєш мене, просто упираєшся.

Ріна завмерла. Їй вартувало величезних зусиль не кричати, не пручатися чи принаймні не вкусити його. Вона вже добре знала, що діяти відкрито було даремно. Ні аргументи, ні свари, ні благання, ні погрози — нічого не допомагало, якщо Натаїр щось остаточно для себе вирішив. І тому, оскільки жодного шансу розв'язати мотузки і втекти з квартири в Ріни не було, їй залишалося чекати. Ріні був потрібен план, а краще декілька. Але в такому стані складати плани було марно.

— Закінчу вечерю. Не сумуй.

Натаїр зачинив за собою двері, залишивши Ріну в темряві. Вона зморщилася, коли з кухні залунав його спів. Намагаючись ігнорувати пісню, Ріна все більше впевнювалася, що до кінця днів своїх ненавидітиме U2.

***

Коли все закінчилося, Ріна відчула полегшення. Але потім кілька годин засапувалася від ридань. Ніби й нічого незвичайного не відбулося — вона багато разів лягала з Натаїром у ліжко з власної волі. Але сьогодні щось вирвали з її грудей, і це щось боліло лютим болем. Ні, Натаїр її не згвалтував. Він лежав поруч та міцно притискав її до себе. Він цілував її шию, гладив плечі, руки й стегна. Він шепотів їй слова кохання, говорив, які красиві в неї сині очі, які витончені вигини, як чудово майстер обстриг її колись довге волосся. Та після кожного пестливого слова Натаїра Ріна починала

ненавидіти кожну названу ним частину свого тіла. На ранок на її тілі не залишилося нічого, що не викликало б у неї відрази.

Уранці він готував сніданок. Ріна лежала, дивлячись у стелю. Простирадла, волосся Ріни, її одяг, шкіра — усе просякло його запахом. Вона все ще відчувала його руки, що притискали до себе, дихання, що розсіювалося на шиї, звук голосу — хрипкого, який багато хто назвав би оксамитовим, — і все це видавалося Ріні мерзенним і огидливим.

Усе почалося із нудоти. Серце пропустило удар, ніби рятуючись від льодяних гострих кігтів, що пробіралися під шкіру, а потім забилось так само швидко, як б'ються крила птахи, що вже зневірилася опиратися штормовому вітрові. Кігті не торкнулися серця, але різко і безжально стиснули легені, вибиваючи із них повітря. В очах потьмарився світ. Навколо була не просто темрява — це була чорна порожнеча, яка буває лише якщо дивитися у домовинну дошку зсередини. Це була холодна п'ятьма, у якій не було і натяку на життя. Це була сама смерть. Ріна відчайдушно намагалася вдихнути. Їй було холодно — і від поту, що вкрив тіло, і від присутності у кімнаті смерті, що вдихала увесь всесвітній жах в її уста та витісняла з її душі найменшу надію пережити принаймні наступні кілька хвилин.

Натаїр увійшов, коли Ріна вже почала майже рівно дихати. Він зобразив співчуття, став клопотати, ніби турбуючись, витирати піт з її чола. Але від кожного його доторку п'ятьма застеляла їй очі знову і знову, ніби знущаючись над нею.

— Коштовноста моя, не переймайся. Я поруч.

— Боюся, у цьому і проблема.

За три дні йому все ж довелося піти на роботу. Натаїр посадив Ріну на канапу й увімкнув якийсь музичний канал по телевізору.

— Не сумуй! — кинув він перед тим, як зачинив за собою двері.

Кожен оберт ключа у замковій щілині наче щось розрізав у середині Ріни.

Ріна тужливо подивилася на вікно і вирішила: треба негайно вибиратися із кубла Натаїра, і не пізніше, ніж сьогодні. Тікати як

завгодно — чи крізь двері (і тоді вона має шанс уціліти), чи стрибнути у вікно і впасти, розпластавшись на асфальті. Обидва варіанти Ріну влаштували.

За пів години Ріна вже могла встояти на ногах. Вона навіть зробила кілька стрибків. Порухала ступнями. На її губах заграля посмішка, коли вона помітила холодний блиск ножа у сушці для посуду.

Минуло ще пів години, і, зробивши чотири ножових порізи, Ріна звільнилася від мотузки. Ще пару годин пішло на обстеження комода, двох шаф, шафок у ванній кімнаті та на кухні. Але ні ключів, ні мобільного, ні своєї сумки вона, як і слід було сподіватися, не знайшла. Було б дивно, якби спасіння було б таким простим, — Натаїр, хоч і був телепнем, та телепнем передбачливим. Іще він надто добре її знав — знав, що вона намагатиметься втекти.

Ріна знову скосила очі на вікно.

Вона майнула до ванної кімнати. На раковині лежала його бритва. Ріна всміхнулася: принаймні у неї є ще один запасний варіант. Раптом вона подивилася на себе у дзеркало і хутко відігнала від себе ту думку. Її бабуся не повинна ховати свою онуку. Вона від страху, мабуть, з'їхала з глузду. Залишалося сподіватися, що поліція уже почала її шукати. Звичайно, одним із підозрюваних стане Натаїр. Не цураючись бабусі, він при ній погрожував Ріні, що та жалкуватиме про рішення розірвати їхні стосунки, та ще й виразів не добирав.

Ріна присіла на край ванни. Вона розмірковувала: чим можна допомогти поліції, аби її швидше знайшли? Як могла вона прискорити їхню появу в цій квартирі — у квартирі 342? Ріна закрила зливний отвір ванни та ввімкнула воду. Залишалося лише молитися усім відомим їй богам, аби ванна наповнилася раніше, ніж повернеться Натаїр. Ріна скосилася на воду — у пориві гніву Натаїр легко міг її втопити.

Ванна нарешті наповнилася по вінця, вода полилася на підлогу, і у двері почали дзвонити і бити.

— Мое ім'я Ріна Безрідна, — закричала вона щосили. — Мене викрав Натаїр Хала. Він утримує мене супроти волі. Викликайте поліцію!

По той бік дверей на кілька секунд припинили стукати. Усередині Ріни усе обірвалося: вони підуть, наче нічого не почули. Їм начхати на потоп, вони не захочуть встрявати у кримінальну історію, не захочуть витратити час на спілкування з поліцією і на свідчення в суді. Ріна відсахнулася від дверей: а якщо по той бік стоїть знайомий Натаїра? Що, як він уже сповістив його про те, що Ріна накоїла?

У голові Ріни закралася думка, що цей день у квартирі 342 міг не стати для неї останнім.

Вона припала чолом до дверей.

Нарешті з іншого боку пролунав чоловічий голос. Він пообіцяв, що поліція скоро буде.

— Випустіть мене! Він має гроші і зв'язки. Боюся, поліція може мені не допомогти.

— Хіба у такому разі не підступно робити мене вашим співучасником? Чи ви прагнете компанії у замкнутому просторі?

— Будь-які гроші! Я знайду. Лише допоможіть мені!

— Я можу відчинити двері, але в обмін на послугу, — пролунало з іншого боку.

Ріна оперлася потилицею об одвірок:

— Хоч десять, лише відчиніть!

По той бік почувся смішок:

— Я здивований, що ви не втрачаєте почуття гумору. Я ж буду серйозним: ви маєте погостювати у мене.

— Хочете, аби я вам ремонт зробила? Нехай Натаїр відшкодує!

— Ні, що ви! Я хотів би, аби ви погостювали у мене на батьківщині. В обмін на те, що я відчиню двері.

Ріна закрила очі й потерла повіки. Дім маніяків — не інакше. Із роздумів вирвав голос по той бік:

— Ліфт піднімається. Цікаво: це поліція чи Натаїр? Зважуйте швидше. Я вмить відчиню двері.

— Добре, я згодна! Покваптеся!

Двері відразу ж відчинилися. По той бік стояв чоловік, на вигляд удвічі старший за Ріну. Темне волосся було зібране позаду у хвіст, скронь торкнулася сивина. На широкі плечі був недбало накинутий плащ старомодного крою, з-під якого проглядав доволі пристойний костюм. Чоловік, погордливо звівши підборіддя, уважно розглядав Ріну, ніби намагався згадати, чи бачив колись раніше. Нарешті, удосталь роздивившись, він простягнув до неї руку. Ріна почула скрип ліфта, але потиснути її у відповідь не квапилася.

— О, ви не переступаєте порогу? Я насправді теж не став би.

Почулися кроки. Не поліцейські. Це були кроки однієї людини, і цю м'яку неквапливу ходу Ріна впізнала б навіть крізь сон. Часу не залишалось. Дівчина переступила поріг і міцно стиснула руку незнайомця.

— Ріно! — заревів Натаїр, наче звір. — Відійди від неї, — зашипів він на чоловіка, — вона моя!

У той момент Натаїр навдивовижу нагадував змію. Ні — удава, що от-от обив'ється навколо рук і шиї, наче мотузки, які залишають темні сліди на шкірі. Незнайомець потягнув Ріну в протилежний бік коридору — до пожежних сходів.

— Повернись! Я все зрозумів! Я змінюся! Ні, я вже змінився! Я змінююсь уже! Стій!

У голосі Натаїра лунало благання, і серце Ріни стиснулось, як стискалося раніше, — коли вона ще вірила його словам. Але потім легені наповнилися вогнем — вона воліла його вбити. Убити, а тіло скинути з шістнадцятого поверху.

— Яюсь ніяково вийшло, — промовив її супутник, скалячи зуби. — Можливо, краще відпустити вас? На вашому обличчі спалахнуло ніби якесь перебуте почуття.

— Це лише нудота. Кожен раз набігає, коли чую його голос.

— Стояти! — несамовито заволав Натаїр. — Я стрілятиму! Ріно, я стрілятиму, якщо ти не повернешся. Ти належиш мені.